

สี่พันดร

บทที่ 42

ราวกับเมฆร้ายได้เข้าครอบคลุมนึกครั้ง องค์ชายภควัดทรง รู้สึกเหมือนพระหทัยแตกสลาย องค์ดรุณีผู้เป็นที่รักบรรทมนิ่งไม่รู้สึก พระองค์ วรรกายอ่อน ค่อยๆ เย็นลงขณะที่ ลมหายใจแผ่วเบาลงทุกที

แพทย์หลวงถูกระดมมาให้การรักษาพยาบาลโดยไม่มีใคร สามารถจะให้ความหวัง ขณะที่เฝ้ารอลอย่างกระวนกระวายก็ทรง สอบถามเรื่องราวจากมหาดเล็กและนางข้าหลวง นางระพีเอาแต่ ร้องไห้ ส่วนค่านับคมทูลของสารินและสุรี ก็ทำให้พระทัยหนักอึ้ง องค์ชายแหว่ยินน้ำเสียงอ่อนเครือที่ทูลวิงวอน

...สิ่งเดียวที่หม่อมฉันจะขอ... โปรดทรงเมตตาการรักษาเกียรติยศ และความบริสุทธิ์แห่งราชวงศ์โสฬสด้วยพะคะ...

เพราะเพื่อรักษาเกียรติยศและความบริสุทธิ์แห่งราชวงศ์โสฬส.. เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกสอบสวนจากทางวังหลวง เพื่อระงับความระแวง สงสัยและเรื่องยุ่งยากทั้งหลายที่จะเกิดตามมา ทางออกของเธอคือการ จบชีวิตของตนเองเช่นนั้นหรือ.....

ไอ้ โสมโสภณ ไม่น่าเลย...

ภาพของหญิงสาวสวยสำอางในกลุ่มสาวนาฏศิลป์ไทย กลับมา ฉายชัดในความคิดคำนึงถึง... แม้เธอพยายามทำตัวให้กลมกลืน แต่สำหรับร้อยเอกภักดี...เธอโดดเด่นแตกต่าง... ในท่ามกลางความ วิกฤตแดนสงครามที่เมืองหนองเบนในลองปรี เธออ่อนเยาว์แต่สวม หัวใจของราชสีห์ ในท่ามกลางป่าเขาขณะพระองค์ทรงบาดเจ็บ ร่างบางๆ คอยเกื้อหนุนพาพระองค์ผ่านพ้นจากอันตรายสู่ที่ปลอดภัย

ประกายพระเนตรองค์ชายภควัดสะท้อนสะท้อนสว่างไสว ทรง นึกถึงการตายของกุหลาบขาว เธอผู้นั้นก็มีอาการเช่นนี้ก่อนจะหมด ลมหายใจโดยไม่มีแพทย์คนใดเยียวยารักษาได้

ทรงหวาดหวั่นว่าองค์ดรุณีจะมีชะตากรรมเช่นเดียวกัน

องค์ชายภาณุมาศ รีบเสด็จมาเมื่อทราบเรื่อง ทรงทอดพระเนตร มองพระเชษฐภคินีเยาว์วัยด้วยความวิตกกังวล ส่วนพระเชษฐา ประคองกร่อนบางที่ไร้การตอบสนองไว้ด้วยความรัก พระอังกษากว้าง ที่เคยแข็งแกร่งผึ่งผายบัดนี้ลู่ลู่ลงด้วยความตรอมตรม

สุรเสียงกระซิบบอกเล่า ยิ่งตอกย้ำพระเชษฐาให้เจ็บปวด

..องค์หญิงฝากให้หม่อมฉันทูลเจ้าพี่ว่า... นับจากทรงรับสั่งให้ เธอฟังเพลงสี่พันดรเมื่อหกปีก่อน เธอไม่เคยลืมเพลงนี้เลย...

องค์ชายภควัดพระเนตรพร่าด้วยน้ำตา จมพิศกร่อนหนึ่งนาน

ร่างสคราญไม่ได้รับรู้ความเป็นไปทั้งหลาย แม้เมื่อองค์กษัตริย์ พระราชินีและองค์รัชทายาทเสด็จมาเยี่ยม องค์ชายภควัดที่ถวายน การรับรองกลับกลายเป็นคล้ายชายไร้วิญญาณ ดวงพักตร์สลด หม่นหมองไร้กำลังจิตกำลังใจ ไม่คล้ายพระองค์เดิม

พระราชินีทรงกอดปลอบโยนด้วยความรักสงสารพระโอรส...

“ภควัด ด้วยคุณงามความดีของศิริกัลยา... เสด็จพ่อจึงโปรด ประทานอิสริยยศให้ เท่ากับเป็นการประกาศนิตินโทษกรรมให้ชายาลูก พ้นจากมลทินแล้วทุกประการ”

สุรเสียงองค์ราชบุตรแผ่วเบาสนั่นสะท้อน

“แต่ว่าเธอกำลังจะตาย อิสริยยศไม่ได้ทำให้เธอดีขึ้น ไม่มีใครรักษาอาการเธอให้ดีขึ้นได้เลยแม้แต่หน่อย...”

“แต่เมื่อเธอพ้นมลทิน ทางโสฬสก็มาเยี่ยมดูอาการได้ด้วย ความสะดวกใจและภาคภูมิใจ ไม่น่าว่าพวกเขาอาจมีวิธีรักษาก็เป็นได้”

องค์ราชบุตรวาบขึ้นด้วยความหวัง “ขอบพระทัยท่านแม่ที่ ทรงเมตตา ลูกจะส่งสาส์นอัญเชิญไปยังโสฬสทันที”

การได้รับพระราชทานอิสริยยศ นำความปลาบปลื้มยินดีมาสู่ เสด็จเจ้าอัครราชและฝ่ายโสฬสเป็นอย่างยิ่ง แต่ข่าวที่องค์ดรุณี ประชวรเนหนึ่งไม่รู้ตัวก็นำความทุกข์ใจมาให้เช่นกัน... เป็นที่คาดเดา ว่าองค์ภคินียะได้ใช้พระโอสถอมฤตที่ทรงประทานให้..! อีกไม่นาน ร่างกายก็จะหยุดทำงานจนถึงแก่พระชนม์ชีพ.....

พระนางดาราวดีทรงรับฟังข่าวด้วยความโศกสลดอีกครั้ง...ทว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์ องค์กษัตริย์ต้องแปลงพระทัยที่พระนาง ไม่ได้พระหทัยแตกสลายจนสิ้นพระกำลังเช่นที่ทรงคาดเดาไว้

ทรงออกพระโอษฐ์ว่า

“ดาราวดี ครั้งนี้ฉันมีกำลังใจเข้มแข็งกว่าที่พี่คิดไว้ หรือว่า น้องทำใจปลงกับชีวิตได้แล้ว”

พระนางหลบพระเนตรน้อมทูลว่า

“ทูลกระหม่อม หม่อมฉันเกิดมามีกรรม ชาตินี้ไม่อาจหาความสุขสงบใจได้เลย แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์ หม่อมฉันจึงได้ลูกสาวคนเล็กกลับมาอยู่ด้วยอีกครั้ง แม้หญิงสาวเสียสิ้นรูปโฉมและสติปัญญา กลับกลายเป็นเหมือนลูกเล็กๆ ที่ร้องหาแต่อกแม่ แต่หม่อมฉันก็ตั้งใจเป็นที่สุด... ในบัดนี้ลูกสาวคนโต แม้กำลังจะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต แต่นางก็สละตนเองเพื่อหน้าที่อันพึงกระทำ ถึงแม้ว่าหม่อมฉันจะรักอาลัยลูก แต่ก็ภาคภูมิใจที่สุดเช่นกันพะคะ.....”

“พีดีใจที่ได้ยินเช่นนี้ ขอให้น้องรับรู้ไว้ว่าพวกเรารักและอาลัยหลานเดือนด้วยกันทุกคน หากมีสิ่งใดที่พีจะทำให้ได้ก็ขอให้น้องบอกมา พีจะทำให้ทุกอย่าง”

“มี...มีเรื่องเดียวที่หม่อมฉันใคร่ขอให้ทรงโปรดเมตตาพะคะ”

“ว่ามาซี”

พระนางกัมปภัตรหลบพระเนตร สُرเสียงหัวน้ไหว ทว่าถ้อยคำรับสั่งสั้นไหลราวกับได้ทรงตระเตรียมไว้ก่อนนานแล้ว

“ขอทรงโปรดใช้วิธีการทูต เจรจาให้หัสตินส่งหญิงเดือนกลับมารักษาตัวที่โสฬสโดยเร็วพะคะ แต่หากนางถึงแก่ชีวิตก็ขอให้หม่อมฉันในฐานะแม่ได้จัดการงานศพลูกตามประเพณีด้วยตนเองพะคะ”

องค์อัครราชเลขาของอย่างแปลกพระทัย

“เหตุใดน้องจึงต้องการเช่นนั้น หลานเดือนเป็นพระชายาของราชบุตร ในบัดนี้ก็ได้รับพระราชทานอิสริยยศนับเป็นเกียรติยศสูงสุด หากนางถึงแก่ชีวิต ทางหัสตินก็ย่อมจัดการงานพิธีอย่างสมเกียรติ แล้วน้องจะขอให้นางกลับมาทำไมกัน”

“ฝ่าบาท พระองค์ทรงทราบดีว่าหญิงเดือนแทบไม่รู้จักหัสตินที่นี้ต่างหากเป็นบ้านของนาง หากตายไปวิญญาณของนางย่อมจะเป็นสุขสงบที่นี้มากกว่าที่หัสตินพะคะ”

“ถึงแม้หญิงเดือนเสียชีวิตแล้วก็คงไม่ยากที่ทางหัสตินจะยินยอมให้เคลื่อนย้ายร่างกลับมาทำพิธีตามประเพณีโสฬส อย่างไรก็ตามแต่นั้นนางยังไม่ตาย เรื่องที่เจ้าขอจึงเป็นไปได้ยากมาก”

“แต่หากว่าพระองค์ยืนยัน ร่างที่ใกล้ตายของสตรีคนหนึ่งคงไม่สำคัญพอที่จะทำให้สัมพันธ์ไมตรีสันคลอนพะคะ ยิ่งหากทรงเสด็จไปรับนางด้วยพระองค์เอง ทางหัสตินยิ่งไม่อาจปฏิเสธพะคะ”

องค์กษัตริย์ทรงนิ่งอันหันมององค์ชายอนุชิตและคนอื่นๆ ที่เงียบขมิ้มรับฟังอย่างปรึษาหรือ พระนางดาราวดีเห็นว่าไม่มีใครคัดค้านก็รีบพุดลงแทบพระบาท

“ขอทรงโปรดเมตตาเถิดพะคะ หม่อมฉันขอเพียงแค่นี้... แล้วชั่วชีวิตนี้จะไม่ติดใจต่อว่าหรือวิงวอนขออะไรอีกเลย”

ในที่สุดก็ทรงรับสั่งว่า “ตกลง เราจะไปรับหลานเดือนกลับมา” ดวงพักตร์ของพระนางวาบขึ้นด้วยความหวัง

สิ่งที่ทรงกระทำต่อมา คือเข้าถึงแพทย์หลวงซึ่งจะติดตามขบวนเสด็จ แล้วทรงมอบหมายพระโอสถเฉพาะให้กับมือ ทั้งทรงย้ำกำชับกำชาถึงวิธีปฏิบัติต่อร่างขององค์หญิงผู้กำลังจะถึงแก่พระชนม์ชีพ

...ดึกตื่นคืนนั้นก่อนที่โสมโสภณจะเดินทางมาหัสติน เป็นพระนางที่ประทับจับจ้องพระโอสถอมฤตในขวดแก้วน้อย ที่องค์กษัตริย์ทรงประทานให้... เป็นพระนางที่เปลี่ยนพระโอสถโดยไม่มีใครล่วงรู้...

เสด็จเจ้าอัครราชและพระราชินีแห่งโสฬส รวมถึงพระราชบุตรองค์เล็กสองพระองค์และพระญาติผู้ติดตาม เป็นขบวนราชอาคันตุกะเกียรติยศที่ทำให้หัสตินต้องไหวตัวถวายนการต้อนรับอย่างเต็มที นานแล้วนับแต่โสฬสประสบเหตุวิกฤตถูกสิงหะราแทรกแซงรุกราน องค์กษัตริย์และพระราชินีมิได้เสด็จมายังหัสตินเพื่อกระชับความสัมพันธ์อันเคยมีมาเก่าก่อน ในบัดนี้ถือเป็นฤกษ์ดีแม้การเสด็จมาครั้งนี้จะเป็นการเร่งด่วนและมีเรื่องเศร้าแฝงอยู่ก็ตาม

สิ่งแรกที่ทรงกระทำหลังได้รับการต้อนรับอย่างสมพระเกียรติ คือเสด็จเยี่ยมพระอาการขององค์ภคินียะด้วยความห่วงใย

องค์ครุณีบรรทมนิ่ง มีสายอ่อนสงของเหลวหล่อเลี้ยงร่างที่ไร้ความรู้สึกต่อกับปลายเข็มที่ยึดอยู่กับหลังพระกรที่บอบบาง สายต่ออุปกรณ์ตรวจวัดทางการแพทย์สมัยใหม่ระโยงระยาง ดวงพักตร์เธอขาวซีด สัญญาณชีวิตแผ่วเบาจนแทบจับไม่ได้

องค์อัครราชวางพระหัตถ์ลูบเกศาเธออย่างหม่นหมอง ทรงรับสั่งกับองค์ชายภควัตผู้ซึ่งประทับเศร้าซึมอยู่ข้างๆ ร่างของพระชายา

“หญิงเดือนเป็นหลานที่รักของเรา เราอุ้มนางมาตั้งแต่แรกเกิด ดูนางเติบโตขึ้นด้วยความชื่นชม... นางทำให้เราผิดหวังเพียงครั้งเดียวเท่านั้น... แต่แล้วนางก็แก้คืนให้ด้วยชีวิต.....”

“เธอทำอะไรให้ทรงผิดหวังหรือพระเจ้าข้า”

ทรงส่ายพระพักตร์ไม่ให้คำตอบ แต่อีกฝ่ายก็คาดเดาได้.....

หลังจากองค์ประมุขของสองแคว้นรัฐทรงปฏิสน์ถนอมตามพระราช
อริยาตย์ ข้อเจรจาร์้องขอตามจุดมุ่งหมายการเสด็จก็ทำให้ทางหัดดิน
อ้าอึ้ง เสด็จเจ้าอัครราชทรงยืนคำขอรับรองภาคียะกลับไปทำการ
รักษาพยาบาลที่โศภสโดยอ้างเหตุผลนานาที่หัดดินไม่อาจโต้แย้ง

ทางวังหลวงหัดดินเร่งประชุมเสนาบดีหลายฝ่าย องค์ชายภควัด
แม่ได้รับการวิงวอนร้องขอก็ไม่ทรงยินยอมจนพระมารดาต้องเกลี้ยกล่อม
ปลอบโยน

“แต่ว่าเธอเป็นชายาของลูก เธอยังไม่ตาย ลูกต้องดูแลเธอ”

“แต่รายงานแพทย์บอกชัดว่าไม่มีหวังเลยนะลูกรัก อวัยวะ
ภายในไม่ทำงานแล้ว หลายวันมานี้ทุกคนใช้ความพยายามรักษา
อย่างที่สุดแต่ไม่มีอะไรดีขึ้นเลยแม่แต่หน่อย”

พระพักตร์องค์ราชบุตรเผือดซีดกับความจริงที่ทรงยอมรับไม่ได้
นั้น พระราชินีทรงรู้สึกเจ็บปวดไปด้วย

“แม่รู้ว่าลูกรู้สึกอย่างไร แต่เรายังมีหน้าที่ต่อแผ่นดิน...”

ลูกลองคิดดูเถิด หากศิริกัลยาเสียชีวิตโดยเราไม่ยอมให้โศภสนาเธอ
กลับไปรักษาพยาบาลทั้งๆ ที่องค์กษัตริย์และพระราชินีเสด็จมารับด้วย
พระองค์เองเช่นนี้จะยิ่งจะเป็นการเสียหายเพียงไหน...

...ทำให้ใจให้ได้เถอะลูกแม่ ลูกกับนางทำบุญร่วมกันมาเพียงแค่นี้
หากลูกยังมีชะตาชีวิตร่วมกันยอมต้องได้กลับมาอยู่ด้วยกันอีก
ไม่เช่นนั้นก็ปล่อยนางไป อย่าให้ร่างที่กำลังจะหาชีวิตไม่แล้ว ต้องมา
ทำให้ลูกสูญเสียชีวิตและวิญญาณไปด้วยเลย...”

“แต่เธอเป็นชีวิตของลูก...”

“ลูกก็เป็นชีวิตของแม่นะ แม่ยอมได้ทุกอย่างเพื่อความ
สุขของลูก แต่เวลานี้เป็นหนทางเดียว... อย่าตั้งอึดใจอยู่จุดนางไว้เลย
มันไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรนอกจากลูกจะอับเฉาเศร้าหมองลงไปทุกวัน”

ด้วยพระหทัยแตกสลาย ในที่สุดองค์ชายก็ตัดสินใจพระทัยยอม
ตาม.....

ทันทีที่ได้รับโอกาส แพทย์หลวงที่ตามเสด็จจากโศภส ก็เข้า
ทำการรักษาพยาบาลทันที แม้ร่างของคนป่วยไร้การตอบสนองทำให้
หนักใจเป็นอย่างยิ่ง นายแพทย์ก็ไม่อาจขจัดรับสั่งของพระนางดาราวดี
ที่ทรงคอยติดตามถามไถ่ความเป็นไปอยู่ทางโศภส และยังสามารถย้า
เตือนให้ถวายยาที่จัดมาให้แก่เสด็จพระองค์หญิงซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“...ทำตามที่คุณบอก ไม่ว่าองค์หญิงจะยังมีชีวิตอยู่ หรือว่าจะ
พระชนม์ชีพไปแล้วก็ตาม...”

ทางพระราชวังหลวงโศภส จัดเตรียมการรักษาพยาบาลผู้ป่วย
ทันทีที่ได้รับแจ้งข่าว... องค์ชายอนุชิตมีพระบัญชาให้คณะแพทย์หลวง
ผู้เชี่ยวชาญเตรียมการให้พร้อม ชลัมภู แม่ยังไม่หายป่วยก็กลับ
เข้าประจำการอย่างแข็งขัน... ในบัดนี้นายทหารผู้แกร่งกร้าวคลาย
ความเคียดแค้นชิงชังลงโดยสิ้นเชิง

ชายหนุ่มเร่งบัญชาการให้จัดเตรียมที่ประทับรองรับองค์ครุณีอย่าง
สมพระเกียรติ เขานำทหารเข้ามาดูแลตรวจตราความปลอดภัย
เพื่อให้ดำเนินงานตกแต่งสถานที่ด้วยตนเอง

พระนางดาราวดี ทรงมีพระกิริยาอาการตื่นเต้นยินดีจนนายทหาร
หนุ่มใหญ่รู้สึกผิดสังเกต ดูพระนางทรงเชื่อมั่นเต็มเปี่ยมที่จะรักษา
พระธิดาองค์โตให้กลับหายดีดังเดิม

ส่วนองค์หญิงสุดาวดีถูกพากลับมาสำเร็จโทษด้วยยาพิษซึ่ง
ทำลายรูปโฉมและความทรงจำของเธอไปทั้งหมด... องค์ครุณีซึ่งเคย
สวยสดงดงามเต็มไปด้วยความทะเยอทะยาน กลับกลายเป็นคล้าย
เด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่ง ชลัมภูไม่โกรธเกลียดเธออีกแล้ว ได้แต่
นึกอภัยและเวทนาสงสารองค์หญิงอาภัพซึ่งดำเนินชีวิตผิดพลาดผู้นี้

ณ พระตำหนักที่ชายหนุ่มนำทหารเข้ามาดูแลตรวจตราความ
ปลอดภัยขณะมีการจัดเตรียมตกแต่งสถานที่นี้เอง องค์ครุณีซึ่งมี
ริ้วรอยยับย่นดำคล้ำบนดวงพักตร์ หัวเราะร่ำทักทาย เธอทำหลังไหล่
งอจุ่มในท่าที่คล้ายเด็ก โยนลูกบอลให้อย่างจะขวนเล่น ชายหนุ่ม
รับไว้ ดวงตาอ่อนแสงลงเมื่อโยนลูกบอลกลับไป เธอรับไว้ด้วย
ท่าทางยินดี หากแล้วนางข้าหลวงสีหน้าแยมยิ้มอ่อนโยนผู้มีหน้าที่
บริบาลก็มาพาเธอจากไป

เธอยังหันมาร้องชักชวนด้วยสุรเสียงสำเนียงคล้ายเด็กว่า

“ทหารใหญ่... แล้วมาเล่นด้วยกันอีกนะ ต้องมานะ”

“พะยะค่ะ...” ชายหนุ่มค้อมกายตอบรับ.....

ขบวนเสด็จเคลื่อนออกจากที่ประทับตรงไปยังสนามบิน ซึ่งกอง
เกียรติยศจัดแถวรอส่งอย่างเทิดพระเกียรติ... องค์กษัตริย์และพระ
ราชวงศ์ของทั้งสองแคว้นรัฐประทับนั่งสลับในราชรถ สันทนาปราศรัย

กันด้วยไมตรี ส่วนองค์ชายราชบุตรทรงเคียงข้างร่างงามที่นอนหนึ่ง ไร้สติขององค์หญิงซึ่งเป็นที่รักไปในโรงพยาบาลที่แวดล้อมด้วยนางพระ กำนัลคนสนิทและแพทย์พยาบาล

วรกายสูงใหญ่ปล่อยพระอังสากว้างให้งอแงลงอย่างสิ้นหวัง ดวงพักตร์สีอ่อนเศร้าหมอง ทรงกุมกรบางของเธอไว้ตลอดทาง

....โสมโสภณ นี่เป็นเคราะห์กรรมใดกัน พี่พบเธอเมื่อ หลายปีก่อนแล้วก็ปักใจรักเธอไม่เคยลืม แต่แล้วเรากลับไม่ได้อยู่ ด้วยกันอย่างที่พี่คิดหวัง ครั้นพอเมฆหมอกปัญหาผ่านพ้น อนาคต ของเราอยู่เพียงแค่อ้อม เธอก็กลับมาคิดสั้นตัดช่องทางหนีไปก่อน แล้วพี่จะอยู่ต่อไปได้อย่างไร.....

รถจอดในท่ามกลางนายทหารที่พร้อมเพรียงถวายความเคารพ น้ำพระเนตรองค์ชายเอ๋อซึมจำใจต้องปล่อยมือเธอ มองร่างบนเตียง ที่มีล้อถูกพาเคลื่อนจากไป มีนางพี่เลี้ยงและนางข้าหลวง แพทย์ และพยาบาลรุมล้อมเดินตามเป็นแถว

องค์หญิงถูกพาขึ้นอากาศยานที่ถูกเตรียมพร้อมขณะที่องค์พระ ประมุขเจ้าบ้านและราชอาคันตุกะยังคงสนทนาปราศรัยกันในห้องรับรอง องค์ชายหนุ่มที่ตามมาร่วมถวายเป็นเสด็จแทบไม่อาจกล่าวถ้อยคำ... ดวงพักตร์สลดขีมิ พระเนตรคล้ายมีประกายน้ำเอ๋อคลอ

การสนทนาปราศรัยดำเนินต่อไป ครั้นพอได้เวลา องค์อัครราช แห่งโสภสก็ทรงมีพระดำรัสลา

“...ข้าพเจ้าคารวะอีกครั้ง ขอบพระทัยที่ทรงให้การต้อนรับ และดูแลอย่างดี พวกข้าพเจ้ามีความซึ้งใจและจะระลึกถึงด้วยความ ปรรณชาติตลอดไป...”

พระมารดาทรงกระซิบรับสั่งเตือนว่า

“ภควัด... ใกล้เคียงเสด็จแล้ว... ลูกต้องพูดอะไรบ้าง”

แทนการฝากคำอำลา องค์ชายกลับทูลแผ่วเบา

“เสด็จแม่... ลูกขอไปลาน้องหญิงเป็นครั้งสุดท้าย...”

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน วรกายสูงสง่าจึงลุกขึ้นถวายคำนับแล้วสาว พระบาทออกไปอย่างรวดเร็ว นายทหารที่มีหน้าที่อารักขาได้แต่ สะดุ้งกายไหวตัวเดินตาม ทุกคนรับรู้ถึงความปวดร้าวของพระองค์

วรวงศ์โสมสคราญบรรทมหนึ่ง รูปปากตาคิ้วคางเป็นเส้นสาย งดงามราววาด แม้พระอิริยาบถเปลี่ยนไป ทั้งดวงพักตร์มีสีสัน เรืองเรืองขึ้น แต่ก็เป็นที่คาดเดาว่าคงเป็นนางบริหารจัดการตกแต่งให้ ดูเธอคล้ายนางงามที่หลับใหลมากกว่าจะเป็นร่างที่กำลังจะถึงที่สุดของ ชีวิต

กรบางของเธออ่อนกว่าเคยเมื่อพระหัตถ์ขององค์ชายภควัดรวบ ประคองไว้ มองเธอด้วยความรักและอาลัยอย่างยิ่ง

“โสมโสภณ... พี่มาลาเธอ...”

จากกันครั้งนี้ไม่ว่าจะยังได้พบกันอย่างไรมีชีวิตหรือไม่ แต่ขอให้ เธอรับรู้ไว้... ว่าพี่รักเธอ... และจะไม่มีวันลืมเธอเลย...”

ทรงย้อนรำลึกถึงความหลังครั้งมีโอกาสนี้ใกล้ชิด สาวน้อยผุดผาด ผู้อ่อนโยนแต่ทว่าแกร่งกล้า ที่ไม่ว่าเมื่อใดก็ไม่เคยทำให้พระองค์รักเธอ น้อยลง ถ้าไม่ใช่เธอ พระองค์อาจเสียชีวิตแล้วในป่าเปลี่ยว

วรกายสูงโน้มลง ประคองใบหน้าเธอ ประทับจุมพิตไปทั่ว ก่อนจะประทับจุมพิตที่ริมฝีปากเธอครั้งแล้วครั้งเล่าราวจะบันทึกไว้เป็น ความทรงจำสุดท้าย

หากแล้วกลับรู้สึกพระพักตร์ชาวาบ แว่วเสียงดังเฟียะ มือบาง ๆ ตวัดใส่พระปรางณัดถนี่.....!

ดวงพักตร์งามบนหมอนสีขาว เรือเรือขึ้นด้วยสีชมพูอ่อน เสียงแผ่วพึมพำ

“บั้งอาจ...”

องค์ชายภควัดทรงจ้องมองอย่างตกตะลึง หากแล้วก็เปล่งเสียง สรวลด้วยความยินดี.....

“โสมโสภณ... ดวงเดือนของพี่.....”

ทรงรวบร่างอ่อนๆ ที่อบอุ่นขึ้นกอดไว้กับพระอุระ.....

แม้จะล่าช้าไปหลายชั่วโมง แต่ที่สุดแล้วเครื่องบินพระที่นั่งก็ เห็นขึ้นสู่ท้องฟ้า... พาราชาอาคันตุกะก็ยกขบวนกลับสู่พระนครโสภส

หัตถินจัดงานเฉลิมฉลอง เสียงเพลง สีหันทร ดังไปทั่ว ตามคำ บัญชาขององค์ชาย.....

แม้โสภสต้องเตรียมการแก้ แต่ข่าวที่ได้รับ นำความยินดีมา ให้แก่ทุกคน.....

จบ.